Neapolis University

HEPHAESTUS Repository **http://hephaestus.nup.ac.cy**

Archive Cypriot Newspaper Materials Neon Ethnos

1894-07-13

þÿ • - ¿ ½ ˆ ¸ ½ ¿ Â - ± Á . 4 3

Library of Neapolis University Pafos

http://hdl.handle.net/11728/10806

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΕΤΟΣ Α' ΕΝ ΛΑΡΝΑΚΙ (ΚΥΠΡΟΥ) 1)13 ΙΟΥΛΙΟΥ 1894. ΑΡΙΘ. 43.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐτησία ἐν Κύπρῳ Σελίνια..... 8.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ » 10

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ ᾖ γραμμένη πρὸς τὸν ἐκδότην, ὡς καὶ πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς δέον νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ.

ΝΕΟΝ ΕΘΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΚΛΕΟΒ. Ν. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ
Καταχωρίζονται κατ' ἀποκοπήν.

Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τοῦ «Νέου Ἔθνους» καταχωρίζονται δωρεάν.
Ἡ σύνταξις δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς γνώμας τῶν ἀνταποκριτῶν της.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΤΑ ΘΡΥΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

ΤΟ ΚΟΡΥΦΩΜΑ

Ποικίλαι καὶ ἀντίθετοι εἶνε αἱ περὶ τοῦ ἐν Κύπρῳ ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἀπό τινων ἐδδομάδων διαδόσεις, ἐν αἷς συμφύρονται καὶ ἄλλαι, ἀναφερόμεναι εἰς τὰ τῆς πολιτικῆς διοικήσεσεως τῆς ἡμετέρας Νήσου. Μετά τινος ἐπιτάσεως διεδίδετο, ὅτι τὸ ἐν Κύπρῳ ἡμίταγμα τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἀποχωρεῖ ἐντεῦθεν, ὅτι λόγοι οἰκονομικοὶ ἐπιβάλλουσι τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ, ὅτι τὸ αὐτόθι στρατόπεδον μεταβάλλεται εἰς ὑγιαστήριον τῶν ἐν Αἰγύπτῳ νοσούντων στρατιωτῶν, ὅτι τὸ στρατιωτικὸν ἐπιμελητήριον καταργεῖται καὶ ἄλλα παρ[illegible]ια, ψιθυριζομένου ἅμα ὅτι ἡ Κύπρος ἐξελεγχθεῖσα ἀπρόσφορος εἰς τὰ ἀγγλικὰ συμφέροντα καταλείπεται ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, ὅτι θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ πρῴην καθεστὼς καὶ τὰ παρόμοια. Πρὸς πάσας ταύταις ταῖς διαδόσεσιν ἀκούεται πάλιν, ὅτι κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἢ Νοέμβριον ἀποχωροῦντος τοῦ αὐτόθι ἡμιτάγματος, κατέρχεται εἰς Κύπρον ὁλόκληρον σύνταγμα πεζικοῦ, καὶ ἄλλα πάλιν ἐνθαρρυντικά. Εἰς τὰς διαδόσεις ταύτας προστίθενται αἱ κρίσεις καὶ αἱ σκέψεις τούτου ἢ ἐκείνου, ὁ εἷς ἀποδέχεται τὴν μίαν διάδοσιν, ὁ ἕτερος ἀπορρίπτων τὰ πρῶτα θέλει νὰ πιστεύῃ εἰς τὰ δεύτερα, ἀλλὰ δυστυχῶς βέβαιον, σαφὲς καὶ θετικὸν οὐδὲν ὑπάρχει.

Ἀναγράφομεν ταῦτα χρονογραφικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι εἶνε ἁπλαῖ διαδόσεις καὶ ἄδηλον πόθεν καὶ διατί διαδίδονται. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ἡ Κύπρος δὲν φαίνεται ἐξυπηρετοῦσα, καθ' ὅσον ἡμεῖς τοὐλάχιστον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν, τὰ ἀγγλικὰ συμφέροντα, ἀλλὰ βέβαιον ὑπάρχει, ὅτι οὐδὲ ταῦτα βλάπτει καὶ διὰ τοῦτο δὲν πειθόμεθα, ὅτι λαὸς τόσον εὐγενὴς καὶ ὑψηλόφρων, οἷος εἶνε ὁ Ἀγγλικός, δύναται νὰ ρίψῃ καὶ αὖθις εἰς τὴν μαύρην νύκτα τῆς δουλείας καὶ τῆς αὐθαιρεσίας τὴν δύναμιν τὴν ἀτυχῆ Κύπρον. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ πρῴην καθεστῶτος ὑπομιμνήσκει ἡμᾶς τὰ ἀτυχήματα τῆς Πάργας, ἅτινα πρὸς τιμὴν τοῦ αἰῶνος δὲν φρονοῦμεν, ὅτι δύνανται νὰ ἐπαναληφθῶσι καὶ σήμερον. Ἐὰν ἡ κατοχὴ τῆς Κύπρου δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰ ἀγγλικὰ συμφέροντα καὶ μέλλῃ νὰ ὑπαχθῇ ἡ νῆσος εἰς τὸ πρῴην καθεστὼς, ὡς λέγεται, οἱ Κύπριοι ἔχουσι καὶ τὸ καθῆκον καὶ τὴν δύναμιν νὰ δηλώσωσιν, ὅτι ἀποστέργουσι τὸ παρελθὸν καὶ μόνον ἡ ἐθνικὴ ἀποκατάστασις τῆς πατρίδος των δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς πόθους αὐτῶν. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ παρελθόντος εἶνε ζωηρὰ ἀθέτησις τοῦ δικαίου, ἀσέβεια πρὸς τὴν ἱστορίαν, ἀπάρνησις ἀρχῶν καὶ αἰσθημάτων, διακρινόντων ἰδίαν [illegible] φρεταννικὸν Ἔθνος καὶ διὰ τοῦτο οὔτε πιστεύομεν οὔτε δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι ἡ πολιτική, ὅσον καὶ ἂν ὑπακούῃ εἰς τὰ συμφέροντα, δύναται νὰ χωρήσῃ μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ ὑποδουλώσῃ σκληρότερον ἢ τὸ πρόσθεν λαὸν, ἔχοντα συναίσθησιν τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ καταγωγῆς, φιλότιμον καὶ φιλόνομον, συνειδότα κάλλιστα τὰ ἐθνικὰ δίκαια καὶ προσδοκῶντα παρὰ Χριστιανικῆς καὶ φιλελευθέρου κυβερνήσεως δικαιοσύνην!

Ὁ ἑλληνικὸς τύπος πιστὸς καὶ εἰλικρινὴς ἑρμηνευτὴς τῶν αἰσθημάτων τῆς πλειονότητος τῶν κατοίκων ἔντονον ἐκφέρει διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς εἰς τὸ πρῴην καθεστὼς ἐπανόδου καὶ διατρανοῖ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις καὶ μετ' αὐτῆς τὸ ἀγγλικὸν Ἔθνος οὐδέποτε θὰ προβῶσιν εἰς πρᾶξιν οὕτως ἀδικοῦσαν λαὸν, ἄξιον καὶ συμπαθείας καὶ ἀγάπης. Ἀπόδοσις τῆς Κύπρου εἰς τοὺς πρόσθεν κυρίους αὐτῆς μικρὸν διαφέρει τῆς ἐρημώσεως καὶ τῆς πείνης, τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ὀλέθρου. Λαὸς ἐξοικειωθεὶς εἰς τινας ἐλευθερίας δὲν δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὰς γνωστὰς αὐθαιρεσίας οὐδὲ νὰ στέρξῃ διοίκησιν, ἧς καὶ μόνη ἡ ἀνάμνησις ἐξεγείρει ἐν ταῖς καρδίαις τῶν Ἑλλήνων Κυπρίων αἰσθήματα, ὑποσαλεύοντα τὴν ἁρμονίαν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων ἐπὶ προφανεῖ κοινῇ ζημίᾳ καὶ διαταράξει τῆς ἡσυχίας, τῆς κατὰ τὴν Ἀνατολὴν κρατούσης.

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν πρέπῃ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὰ θρυλήματα τὰ κατὰ τὸς ἡμέρας ταύτας διαδιδόμενα ἐν τῇ νήσῳ, ἀλλ' ἐὰν πρὸς στιγμὴν πιστεύσωμεν ἡ δυστυχία τότε ἐγκαθιδρύεται ἐν τῷ τόπῳ ὡς ἡ κυρία δέσποινα αὐτοῦ καὶ ἡ ἐρήμωσις ἐκ τῶν προτέρων εἶνε βεβαία. Ἄλλοτε ὁ κ. Μαδὼν, γάλλος δασονόμος περιελθὼν τὴν νῆσον καὶ τὰ ἐν αὐτῇ δάση ἰδὼν εἶπε τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο «μικρὸν ἔτι ἐὰν ἐξηκολούθει ἡ Κύπρος κυβερνωμένη ὑπὸ τῶν [illegible] ἕνα βράχον πλειότερον καὶ μίαν νῆσον ὀλιγώτερον». Σήμερον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐπεργομένης τῆς στρατιωτικῆς καὶ πολιτικῆς ἐκκενώσεως τῆς ἡμετέρας νήσου, ὡς ἡ φήμη λέγει, τότε ἡ Μεσόγειος θὰ ἔχῃ καὶ μίαν ἔρημον, ἡ δὲ Κύπρος θὰ ἀποτελῇ ἱστορικὴν μόνον ἀνάμνησιν. Ὅσον καὶ ἂν θέλωσιν οἱ ἰσχυροὶ τοὺς μικροὺς καὶ ἀδυνάτους ὄργανα μόνον τῶν ἰδίων ἑαυτῶν συμφερόντων, δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ ἠθικὴ καὶ τὸ δίκαιον ἐσβέσθησαν καὶ ἐξέλιπον, καὶ ὅτι λαὸς διακρινόμενος ἐπὶ εὐγενεῖ καταγωγῇ καὶ ἐθνικὴν ἔχων συνείδησιν δύναται νὰ ῥιφθῇ ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐχθρῶν ἀπηνῶν καὶ ἀμειλίκτων. Ἡ ἐγκατάστασις τῆς τουρκικῆς διοικήσεως θὰ προκαλέσῃ ἀφεύκτως τὴν ἐξέγερσιν αἰσθημάτων, ἅτινα ἡ ἰσονομία ἐκοίμισε μόνον ἀλλὰ δὲν κατέστρεψεν. Τὸ Status quo ante θὰ εἶνε ὁ ἀπαίσιος κώδων συγκρούσεων λυπηρῶν καὶ ἐάν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, πιστεύσωμεν εἰς τὰς διαδόσεις τῶν ἡμερῶν τούτων, καθ' ἃς ἐκκενοῦται καὶ στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἡ Κύπρος, ἡ δυστυχία διαπλοῦται καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον καὶ ἡ ἐρήμωσις τῆς δυστυχοῦς χώρας ἐξασφαλίζεται. Ἐὰν εἰς τὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν τοῦ τόπου, καθ' ἧς οὐδὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἀπορρέουσαν ἐξ αἰτίων κειμένων πέραν τῶν δυνάμεων τοῦ τόπου, προστεθῇ καὶ ἡ τουρκικὴ διοίκησις, ἡ δυστυχία πλέον θὰ βασιλεύῃ ἐν τῇ νήσῳ καὶ ἡ αὐθαιρεσία μετὰ τῆς ὠμότητος θὰ θέσωσι τὴν σφραγῖδα τῆς δυνάμεώς των ἐπὶ τόπου, ὅστις ἄλλας εἶχε προσδοκίας, ἄλλας ἐλπίδας καὶ ὑπὸ τῶν ὑλικῶν τούτων προσδοκιῶν ἐβαυκαλᾶτο ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς δουλείας καὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ πολυωνύμου δυστυχίας. Εἶνε τολμηρὸν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὰς περὶ ἐγκαταλείψεως τῆς Κύπρου διαδόσεις, διότι τὸ αἴσθημα καὶ ἡ καθόλου πολιτικὴ ἀγωγὴ τοῦ φιλελευθέρου τῶν ἐθνῶν κωλύει ἡμᾶς εἰς ἀποδοχὴν τῶν διαδόσεων τούτων, ἀλλ' ἐὰν [illegible] ἀνίκα συμφέροντα ἐπιβάλλωσι τὴν ἐκκένωσιν καὶ εἰς οὐδὲν λογίζωνται τὰ ἐθνικὰ δίκαια, τότε φρονοῦμεν ὅτι λαὸς φιλότιμος, ὡς εἶνε ὁ κυπριακὸς, θὰ προβῇ εἰς ἔργα, ἀνάλογα τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς, ἣν ἐπισείουσιν ἐπ' αὐτοῦ αἱ ἡμέραι αὗται. Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἡ Κύπρος καὶ ἐν τούτῳ θὰ ἀποδειχθῇ κατὰ πάντα ἀξία τῶν συμπαθειῶν τῶν λαῶν, οἵτινες τιμῶσι τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τοῦ δικαίου!

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΛΑΡΝΑΚΟΣ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς διευθύνσεως τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπέζης καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Διοικητοῦ, ἔλαβε χώραν τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν ἡ προαγγελθεῖσα συνεδρίασις τῶν συνδρομητῶν τοῦ Νοσοκομείου Λάρνακος, καθ' ἣν ὁ κ. Λ. Ζ. Πιερίδης κατέθεσε τοὺς ἰσολογισμοὺς διὰ τὸ ἔτος τὸ λῆξαν τὴν 31 Δεκεμβρίου 1893 καὶ 30 Ἰουνίου 1894. Καὶ ὁ πρῶτος μὲν παρουσιάζει περίσσευμα εἰς τὸ ταμεῖον ἐκ Λ. 17, 0. 0., ὁ δὲ δεύτερος ἐκ Λ. 18. 8. 5.

Εἶτα ἐξελέγησαν ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν συνδρομητῶν ὁ κ. Στίνης Χριστοφίδης καὶ ὁ Χασὰν Χιλμῆ ἐφένδης, ἀνεώχθη δὲ κατάλογος συνδρομῶν, ἐν ᾧ οἱ παρευρεθέντες ἐνεγράφησαν διὰ Λ. 26.0.0.

Ὁ ἐπαρχιακὸς ἰατρὸς κ. Ὄλιβερ ἐξέθεσεν ἐν ὀλίγοις τὴν κατάστασιν τοῦ Νοσοκομείου, εἰπὼν ὅτι διαρκοῦντος τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐνοσηλεύθησαν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ δωρεὰν, ἐξαιρουμένων τῶν ζαπτιέδων καὶ φυλακισμένων, ὑπὲρ τὰ 1,300 ἄτομα, ἐκ τῶν ὁποίων 50 διενυκτήρευον ἐν τῷ Νοσοκομείῳ. Ὁ κ. Ὄλιβερ προσέθηκεν ὅτι ἡ νῦν κατάστασις τοῦ Νοσοκομείου δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς διανυκτηρεύοντας ἀσθενεῖς νὰ τυγχάνωσι καλῆς περιποιήσεως. Τὸ ξύλινον οἰκοδόμημα εἶνε ἀκατάλληλον, ἡ δ' ἔλλειψις ὕδατος λίαν αἰσθητὴ, ἀλλ' οὐχ ἧττον αἰσθητὴ εἶνε καὶ ἡ ἔλλειψις νοσοκόμου. Ἐξέφερε δὲ τὴν εὐχὴν ὅπως εὑρεθῇ καταλληλότερον οἰκοδόμημα καὶ πληρωθῶσιν αἱ ἄλλαι ἐλλείψεις.

Ὁ Δήμαρχος Λάρνακος κ. Ν. Ρῶσσος ηὐχαρίστησε τὸν ἐπαρχιακὸν ἰατρὸν ἐκ μέρους τῆς συνελεύσεως καὶ τῆς πόλεως, διὰ τοὺς ἀτρύτους πόνους, οὓς κατέβαλεν ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἱδρύματος.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΚΑΡΝΩ.

Ἅπας ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος ἀφιέρωσε κύρια ἄρθα ἐπὶ τῷ τραγικῷ γεγονότι τῷ συνταράξαντι σύμπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον· Ἐκ τῶν ἄρθρων αὐτῶν στιχυολογοῦμεν τὰς ἑπομένας κρίσεις:

Ἡ «Νέα Ἐφημερίς» μεταξὺ ἄλλων, ποιη-

Θρηνεῖ καὶ ἡ Ἑλλὰς, Γαλλία, σήμερον μαζύ σου, ὄχι ὀλιγόψυχος διὰ τὸν θάνατον τοῦ λαμπροτάτου τέκνου τῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας σου ἀγώνων, (ἐπειδὴ ἡ γονιμότης σου ἔχει τοιαῦτα καὶ ἄλλα ὅσα θέλεις· ἃς θρηνήσουν δὲ οἱ ἰδιωτικῶς τρωθέντες μόνον τὰς ἀπαραμίλλους ἀρετάς σου ὦ Καρνώ·) ἀλλὰ θρηνεῖ, διότι ἐδολοφονήθη ὥσπερ Καῖσαρ, μάλιστα συνωμοσίας ἄνευ κι' ἄνευ Βρούτου, ἕνας πρόεδρος Δημοκρατίας, πρώτης ἐν Εὐρώπῃ· κι' ἀπελπίζεται!

Οἱ «Καιροὶ» μεταξὺ ἄλλων γράφουν περὶ τοῦ φονέως καὶ τῶν ἀναρχικῶν:

Ἀσυνείδητος, ἀναίσθητος καὶ μυσαρὸς κακοῦργος ἐπροξένησεν αὐτῷ τηλικαύτην ζημίαν ἄνευ ἀφορμῆς καὶ σκοποῦ.

Διαδραματίζουσι νῦν οἱ ἀναρχικοὶ πρόσωπα ἀγρίων θηρίων, συναισθανομένων δίψαν αἵματος, προωρισμένων δὲ νὰ μηδενίσωσι τοὺς ὑπὲρ ἀνακουφίσεως καὶ εὐημερίας ἀγῶνας τῶν ἐργατικῶν τάξεων, νὰ δεσμεύσωσι τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν χάριν δῆθεν τῆς δημοσίας τάξεως, νὰ ὁδηγήσωσι τὸν προοδευτικὸν πολιτισμὸν εἰς παρακμὴν καὶ νὰ ἐπαναγάγωσι τοὺς λαοὺς εἰς τοὺς κλοιοὺς τῆς πολιτικῆς τυραννίας καὶ ὑποδουλώσεως.

Ἡ «Ἐπιθεώρησις» γράφει ἐν ἐπιλόγῳ κυρίου ἄρθρου:

Καὶ νῦν ἃς ἀναπαύεται παρὰ τῷ Γαμβέττᾳ καὶ τῷ Τιὲρ ὡς δεύτερός τις ἱδρυτὴς τῆς Μεγάλης ταύτης δημοκρατίας! Σύμπασα ἡ παγκόσμιος δημοκρατία θέλει παραστῇ πνευματικῶς κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ κήδευσιν, συμπενθοῦσα τῇ Γαλλίᾳ, πρώτη δὲ πάντων ἡ Ἑλλὰς, ἡ εὐγνώμων καὶ φιλελευθέρα!

ΧΡΟΝΙΚΑ.

«Ὁ Διοικητὴς Λάρνακος ἐνετάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Μεγάλου Ἁρμοστοῦ νὰ μεταβιβάσῃ τῇ κοινότητι Λάρνακος τὴν ἔκφρασιν τῶν ἐγκαρδίων εὐχαριστιῶν τῆς Ἀνάσσης ἐπὶ τῇ συμπαθείᾳ καὶ τοῖς φιλόφροσιν αἰσθήμασιν ἅτινα ἐπεδείξαντο ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τῶν γενεθλίων τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος.»

—§—

Κατὰ κυβερνητικὴν ἀγγελίαν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 8 Ἰουλίου, ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Μέγας Ἁρμοστὴς διατάσσει ἵνα πᾶν πλοῖον, ἀφικνούμενον ἀπ' εὐθείας ἐξ οἱουδήποτε λιμένος τῆς μεταξὺ τῶν παρὰ τὸ Βατοὺμ τουρκικῶν συνόρων μέχρι τοῦ Κέρτς Ρωσσικῆς ἀκτῆς καὶ παντὸς λιμένος τῆς Ἀζοφικῆς καὶ Βαλτικῆς Θαλάσσης, ὑποβάλληται εἰς πενθήμερον κάθαρσιν, ἥτις θὰ τελῆται ἐν Λάρνακι.

—§—

Εἰς τὴν θέσιν παρέδρου δικαστοῦ ἐν Πάφῳ προάγεται, ὡς λέγεται, ὁ κωχαηλίδης.

—§—

Τὴν παρελθοῦσαν κυριακὴν ἤρξαντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ δημοτικοῦ σχολείου Λάρνακος ὅπερ διευθύνει ὁ κ. Γ. Εὐστρατίου, τὴν δὲ τετάρτην, ἡμέραν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, αἱ τοῦ παρθεναγωγείου Σκάλας τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τῆς κυρίας Ἑλένης Ἀργυρίδου.

—§—

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ δημοτικοῦ σχολείου Ἁγίου Λαζάρου ἄρχονται τὴν προσεχῆ κυριακήν.

—§—

Ὑποστάντες τὰς νενομισμένας ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις ἐνώπιον τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ Γυμνασίου οἱ τελειόφοιτοι κ. κ. Εὐάγγελος Χατζηϊωάννου, Δημοσθένης Σεβέρης, Κωνστ. Νικολαΐδης, Εὐστάθιος Εὐαγγελίδης, Μιχαὴλ Παπαπέτρου καὶ Κωνστ. Βασιλείου, ἀπελύθησαν κριθέντες πάντες ἄξιοι. Εἰς τὸν νεαρὸν δὲ κύριον Εὐάγγελον Χατζηϊωάννου ἐξαιρετικῶς ἀπένειμαν τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν ἄριστα (10.) Πρὸς πάντας τοὺς φιλοπόνους νέους εὐχόμεθα τὴν ἀκαδημαϊκὴν πορείαν αἰσίαν καὶ δαφνοστεφῆ.

—§—

Ἐκ πασῶν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἐφημερίδων ἡ «Ἑστία», ξενίζουσα τὰ προϊόντα δεξιωτάτων ἑλληνικῶν καλάμων, εὐηρεστήθη νὰ δείξῃ πρὸς τὴν πατρίδα ἡμῶν Κύπρον ἀληθὲς καὶ μέγα ἐνδιαφέρον δημοσιεύσασα ἀρτίως λαμπρὰς λογογραφικὰς μονογραφίας τοῦ ἀρίστου συνεργάτου αὐτῆς κ. Σπυρίδωνος Παγανέλη, ἀντληθείσας ἐκ κυπρίων ὑποθέσεων, ὡς τυγχάνει γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις. Ὅθεν συνιστῶμεν αὐτὴν θερμῶς τοῖς ἡμετέροις συμπολίταις καὶ πᾶσιν ἐν γένει τοῖς Κυπρίοις ἀποδίδοντες οὕτω τὴν ὀφειλομένην αὐτῇ εὐγνωμοσύνην ἀφ' ἑνὸς καὶ συντελοῦντες ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν διάδοσιν ἑνὸς τῶν ἀξιολογωτέρων ἀττικῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων.

—§—

Ἤρξατο καὶ πάλιν ἐκδιδομένη, διακοπεῖσα ἐπί τινα χρόνον, ἡ μετ' ἀκραιφνοῦς πατριωτισμοῦ γραφομένη ἀττικὴ συνάδελφος «Ἐθνικὴ Σημαία,» ὑποτιμήσασα τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομὴν αὐτῆς εἰς φρ. χρ. 10.

Μετὰ ὀδυνηρὰν νόσον ἐτελεύτησε σήμερον περὶ μεσημβρίαν ἐν ἡλικίᾳ 47 ἐτῶν ὁ καλὸς ἡμῶν συμπολίτης

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ γενήσεται αὔριον τὴν πρωΐαν ἐν τῷ ναῷ Ἁγίου Λαζάρου.

Πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ μακαρίτου ἐκφράζομεν τὰ εἰλικρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια, αὐτῷ δ' ἐπιφωνοῦμεν: Γαῖαν ἔχοι ἐλαφράν!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.

Εὐχαριστῶ ἐνδομύχως τῷ νεαρῷ καὶ ἀξιολόγῳ Ἀσκληπιάδῃ κ. Εὐέλθωνι Γλυκεῖ ἐπὶ ταῖς φροντίσιν, ἃς κατέβαλε διασώσας με ἐκ βεβαίου θανάτου. Αἱ δημοσίᾳ ἐκφραζόμεναι πρὸς τὸν εὔελπιν ἰατρὸν εὐχαριστίαι μου ἀκολουθοῦσι παραλλήλως τὴν μυχίαν εὐγνωμοσύνην μου.

Λάρνακι τῇ 1)13 Ἰουλίου 94.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΤΖΗ Ι ΩΑΝΝΟΥ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.
ΛΑΡΝΑΚΟΣ.

Σῖτος, πρὸς γρ. 15 τὸ κοιλόν.
Κριθή, πρὸς γρ. 8—9.
Ὄροβος ἐντόπιος, πρὸς γρ 16.
Σησάμια, πρὸς γρ. 2 3)4 τὴν ὀκάν.
Σταφὶς μαύρη πρὸς 50 παρ. ἡ ὀκά.
Σταφὶς βραστὴ πρὸς 35 παρ. ἡ ὀκά.
Βαμβακόσπορος προς γρ. 2 1)4 τὴν λίτραν.
Βαμβάκια, πρὸς γρ. 12 τὴν λίτραν (ὀκ. 2 1)2.)
Βρώμη, πρὸς 9 τὸ κοιλόν.
Μαλλία 12—14 τὴν λίτραν.
Ἔλαιον, ἐξωτερικοῦ πρὸς γρ. 14 τὴν λίτραν.
Ἔλαιον ἐντόπιον, πρὸς 16 τὴν λίτραν.
Ζάχαρις, πρὸς γρ. 318 τὸν σάκκον.
Καφφὲς, πρὸς γρ. 21 1)2 τὴν ὀκὰν χονδρ.
Ὀρύζιον, πρὸς γρ. 164 τὸν σάκκον.
Σάπων, πρὸς γρ. 6 τὴν ὀκάν.
Πετρέλαιον Καυκάσου πρὸς γρ. 36—37.
Μὲ λίραν ἀγγλικὴν γρόσια 182.

Ὁ βάμβαξ, ὁ βαμβακόσπορος καὶ ἡ σταφὶς πληρώνουσι τὴν δεκάτην κατὰ τὴν ἐξαγωγήν.

ΣΤΗΝ ΑΠΟΒΑΘΡΑ
(Ἐπίκαιρον).

Le rire est un fonction essentielle de notre nature; comment porter la vie si nous ne pouvons rire tout au moins parmi nos douleurs?

(Michelet).

Ὁ Ζέφυρος γλυκὰ φυσᾷ
καὶ γλυκονανουρίζει
μὲ τὰ φτερά του τὰ χρυσᾷ
ὅποια μορφὴ ἀντικρύζει.

—

Τὸ μαγεμμένο τὸ πουλὶ
εἰς τοῦ δενδριοῦ τὸν κλῶνο
ὁλόχαρο γλυκολαλεῖ
τοῦ ἔρωτος τὸν πόνο.

—

Σιμώνει ἔξοχη βραδυὰ
κι' ἀπλώνει τὴν ἀγκάλη
ἐκεῖ σιμὰ 'ς τὴν ἀμμουδιὰ
'ς τὸ κῦμα, 'ς τ' ἀκρογιάλι.

—

Γεφύρι μακρυνὸ πολὺ
γλυκῶν ὀνείρων βῆμα . . .
τὴ θάλασσα καταφιλεῖ
καὶ παίζει μὲ τὸ κῦμα.

—

Ἀπάνω του περιπατοῦν
χρυσόφτεραις κοπέλλαις
καὶ 'ς τὸν ἀέρα κυματοῦν
ἐλπίδες καὶ . . . . . κορδέλλαις.

—

Σὰν ὄνειρο γύρω περνᾷ
νεότης καὶ . . . . ἐλπίδα
καὶ σμίγει εἰς τὰ ὑστερνὰ
φεγγάρι μὲ πατρίδα!

—

Καὶ μόνο ἀπὸ τὴν ἀμμουδιὰ
τοῦ κύματος τὴν κοίτη,
λείπει παλαιϊκὴ καρδιὰ
λείπει ἡ Ἀφροδίτη.

—

Μὰ τὴ γλυκειά της ἐμμορφιὰ
τὰ τόσα της τὰ κάλλη,
καὶ τὴ λαμπρά της συντροφιὰ
ἄλλαις τὰ ἔχουν πάλι.

—

Φυσᾷ ὁ ζέφυρος γλυκὰ
σὲ κάθε παραθύρι,
μὰ ὅμως κάλλη μαγικὰ
γυρνοῦνε 'ς τὸ γεφύρι

—

Γεφύρι, Σκάλας, ζηλευτὸ
πόσαις καρδιαῖς δροσίζεις;
. . . . . .
ὅταν τὰ ξύλα σου πατῶ
νεότη μ' ἐνθυμίζεις.

(Ἀπὸ τοῦ καφφείου «EDEN».)

ΤΗΛ. Μ. ΤΣΙΧΛΗΣ.

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ.

Ἡ ὥρα ποῦ ἡ ψυχή μου πλανᾶται ἐπάνω εἰς τὸ ἄπειρον. Γεμάτη ἀπὸ χιλίας ἐπιθυμίας τρέφει τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῶν ἀσυλλήπτων πόθων. Ἔξω ἡ σελήνη χρυσώνει μὲ τὴν ἀπέραντον μαρμαρυγήν της τὴν μεγάλην πόλιν ποῦ βυθίζεται σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν σιγὴν τοῦ βαθυτάτου σκότους. Ἐντὸς ὑπὸ τὴν στέγην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, μία ὡραία κόρη ἀφίνουσα ἐλεύθερα τὰ κάλλη της ὑπνώττει μὲ οὐράνιον μειδίαμα εἰς τὰ χείλη . . . . . .

Ὁ νοῦς μου πλανᾶται εἰς πέλαγος ἀόριστον· εἶνε ἡ ὥρα τῆς ἐσωτερικῆς μελέτης, τῆς σκέψεως, συγχρόνως ἡ

ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν λαμβάνω τὴν γραφίδα ἐν στιγμῇ νευρικῆς ταραχῆς, ὅπως σημειώσω ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ ἀποστείλω εἰς τὴν Ἀνατολὴν διὰ προσφιλεῖς ἀναγνώστας, τὰς ἰδέας καὶ τὰς πεποιθήσεις μου.

Καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔδωκα ὑπόσχεσιν νὰ γράψω κάτι, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπὸ πολὺ ἀγαπητὰ πρόσωπα. ἀπὸ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν καὶ κατοικοῦσιν ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον τόσον ἀγαπῶ, διότι ἐκεῖ εἶδον τὸ πρῶτον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ διότι ἐκεῖ ἐσκίρτησα εἰς τὰ πρῶτα συναισθήματα τῆς ἠθικῆς ὀντότητός μου καὶ τῶν ψυχικῶν ἐνεργειῶν. Ἀλλὰ διατί ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ τόσον μὲ συγκινεῖ; ὦ! κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν ὥραν ἡ μακρὰν φανταζομένη πατρίς, τὴν ὁποίαν τόσον ἔχω νὰ ἴδω καιρόν, τὴν ὁποίαν τίς οἶδε, πότε θὰ ἴδω, προκαλεῖ ἰσχυροὺς εἰς τὴν καρδίαν μου παλμούς

Ὀλίγοι θὰ ἠσθάνθησαν τὴν συγκίνησιν αὐτήν, διότι ἀν ὅλοι ἀγαπῶσι τὴν πατρίδα των ὀλίγοι τὴν ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ πλησίον, ὡς ἐγώ, τὴν ἐλάτρευσαν ἐν ἐκτάσει, ἐνανουρίσθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὴν ἐστοργξαν εἰς τὰς ἰδικάς των.

*

Καὶ σχεδὸν πυρέσσων ἐν τῇ ἀναμνήσει καὶ ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ γράφειν, ἀποφασίζω νὰ ἐορτάσω οὕτω μεταμεσανύκτιος — δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ γελάσῃ ἡ αὐγὴ εἰς τὰς βάθη τῆς νυκτὸς — καὶ μόνος — διότι ἐκείνη κοιμᾶται ἀμέριμνος ἀναμένουσα νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ ἐν φίλημα, τὸ ὁποῖον θὰ βραδύνῃ τὴν φορὰν αὐτὴν τὴν δεκαετηρίδα τῆς ἐκ Κύπρου ἀναχωρήσεώς μου. Παράξενος καὶ μελαγχολικὴ ἑορτή! ἤθελον νὰ εἴπω ἀνάμνησις. Δέκα ἔτη! Θεέ μου! Πότε παρῆλθε τόσος χρόνος; Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ἀκόμη χθές. Ὅτι ἀπόψε μόλις ἐπεδιβαζόμην ἐπὶ τοῦ σκάφους, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἑλλάδος . . . . . τῆς Ἑλλάδος τῶν παιδικῶν ὀνειροπολημάτων. Καὶ ὅμως εἶνε βέβαιον, ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας συμπληροῦται δεκαετία. Πόσα γεγονότα ἀπὸ τοῦ 1884 —1894!

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος. Ὁ νοῦς μου κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην φέρεται εἰς τὴν πρὸ δεκαετίας ἀκριβῶς ἐποχὴν καὶ μὲ προσκολλᾷ πεισμόνως εἰς τὸν ψιθυρίζοντα αἰγιαλὸν τῆς Ἀμαθοῦντος.

*

Διηρχόμην τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν ἐν Λεμησσῷ σπουδῶν μου, ἐν πυρετῷ καὶ ἀμηχανίᾳ. Ἐν τῷ σχολείῳ ἡ αὐστηρὰ καὶ ἀγαπητὴ μορφὴ τοῦ δασκάλου Ἀνδρέα, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναπολῶ μετ' εὐγνωμοσύνης, μετ' ἀγάπης, μετὰ σεβασμοῦ.

Ὁ δάσκαλος ὁ Ἀνδρέας! ἐκ τῶν ὀλίγων ἀνθρώπων ποῦ ἀπαντᾷ τις εἰς τὸν βίον του. Ὑπέροχος μορφή, δεσπόζουσα μιᾶς κοινωνίας εὐχὶ διὰ τῆς βίας ἢ ἄλλης ὑλικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῆς γαλανῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης. Καὶ ὁποία μέριμνα διὰ τοὺς μαθητάς του! ἀληθὴς διδάσκαλος! οὔτε καθηγητής, οὔτε ἄλλο τι παρόμοιον ἀλλὰ μορφωτὴς τῶν ψυχῶν καὶ προμηθεὺς τοῦ ἀληθοῦς φωτὸς τῶν γραμμάτων

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὰ βλέμματά του ἔπιπτον ἀνήσυχα ἐπάνω μου. ἀνησύχει περὶ τῆς ἀποστολῆς μου, διότι ἦτο ἀληθὴς ἀποστολὴ ἡ ἀναχώρησις ἐκείνη. Ἀπηρχόμην εἰς Ἀθήνας πρῶτος σχεδὸν μετὰ πάροδον πολλῶν χρόνων, ἐκ τῶν μικρῶν Κυπρίων καὶ ἦτο πεπρωμένον νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ γενεὰ ὁλόκληρος, ἥτις νέαν μέλλει νὰ ἐγκαινίσῃ ἐν τῇ νήσῳ ἐποχήν. Ἦτο σχεδὸν ἱερὸν τὸ ταξείδιον καὶ ἡτοιμαζόμην νὰ ἀπέλθω, ὡς οἱ προσκυνηταὶ εἰς Ἱεροσόλυμα, βέβαιοι περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των, ὡς νεαρὸς Χῖος ἢ Κεφαλλὴν ἀναλαμβάνων μακρυνὸν ταξείδιον καὶ ὡς βέβαιος ὅτι θὰ πλουτήσῃ εἰς τὰ ξένα. Καὶ ἐν ἐμοὶ ἤρξατο ἤδη νὰ γεννᾶται ἡ μεγάλη ἐκείνη ἐπ' ἐμαυτὸν πεποίθησις, μεθ' ἧς φέρομαι ἔκτοτε πρὸς τὰ πρόσω.

Καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐπεκράτει ἀνησυχία πολὺ ἔτι μεγαλητέρα ἀναμεμιγμένη μετὰ συγκινήσεως. Δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα νὰ χωρισθῶσι Κύπριοι γονεῖς τοῦ τέκνου των διὰ πολλὰ ἔτη, νὰ τὸ ἀφήσωσι ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰ ξένα, εἰς τὸν Ὠκεανὸν τῶν μεγάλων κοινωνιῶν. Πόσα δάκρυα δὲν χύνει μία μήτηρ! Πόσον τὴν ἐνθυμοῦμαι τὴν λατρευτήν μου μητέρα κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, πόσον καταρῶμαι τὴν εἱμαρμένην, ἥτις μὲ ὠθεῖ ἀκόμη μετὰ τόσα ἔτη μακρὰν αὐτῆς!

*

Κατ' εἶκον πυρετώδης ἐργασία: νὰ παρασκευασθῶσι τὰ ἐνδύματα, νὰ διευθετηθῶσι τὰ πάντα ἐντὸς μεγάλου κιβωτίου, νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ στρῶμα.

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις ὁ κόσμος μὲ παρατηρεῖ μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ διέρχομαι τὰς ὁδοὺς ὀλίγου τι ὑπερήφανος. Τέλος πάντων φθάνει ἡ παραμονὴ καὶ τὴν νύκτα περιπατῶ περίλυπος ἀνὰ τὴν πόλιν, φωτιζομένην ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ λαμπροφόρου, ἀποχαιρετίζων τὰ πάντα, κατειλημμένος ἤδη ὑπὸ τῆς μελαγχολίας τῆς προσεγγιζούσης ἀναχωρήσεως.

*

Ἔφθασε τέλος πάντων ἡ ἡμέρα τῆς ρυγῆς, ἡ ἡμέρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, τῶν ἀσπασμῶν, τῶν δακρύων, τῶν τελευταίων περιπτύξεων· καὶ δύσαντος τοῦ ἡλίου ἦλθεν ἡ ἑσπέρα τοῦ ἀπόπλου. Πόσον σὲ ἐνθυμοῦμαι, νὺξ ἀσέληνος καὶ ἀστροφεγγής! Πόσον ἡ ἀνάμνησίς σου μὲ φέρει ἡδέως πρὸς τὸ παρελθὸν ἐκεῖνο!

Ὅλη σχεδὸν ἡ πόλις ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας καὶ ὁ κόσμος παραμερίζων, ὅπως ἀφήσῃ νὰ διέλθωσιν αἱ ἀποσκευαί, σπεύδει νὰ μοὶ σφίξῃ τὴν χεῖρα καὶ νὰ μοὶ εὐχηθῇ τὸ καλὸν κατευόδιον!

Μία παιδίσκη κρύπτεται δειλὴ ἐντὸς τοῦ πλήθους. Δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἀτενίσω. Ἀλλ' εἰς τὸ τελευταῖον τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἀντηλλάσσομεν μακρόθεν, νομίζω νὰ διέκρυνα ἓν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἐπετρράγιζε τὸ τέλος τῶν ἀγνῶν ἐρώτων τῶν παιδικῶν μας χρόνων.

Καὶ ἐπήδησα τρέμων εἰς τὴν λέμβον, ἥτις διωλίσθησε κουφὴ ἐπὶ τῶν μελανῶν ὑδάτων, σπεύδουσα πρὸς τὸ ἀτμήλατον σκάφος, τὸ ὁποῖον ἐσύριζεν ἀγρίως ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ὅρμου. Τότε ἤρχισα νὰ κλαίω δυνατὰ καὶ δὲν κατέλιπα τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου παρὰ μόνον ὅταν ἐν πλήρει πελάγει εἶδον ἐξαφανιζόμενα εἰς τὸν ὁρίζοντα τὰ τρεμοσβύνοντα φῶτα τῆς Λεμησσοῦ . . . . . .

*

Ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις αὗται ἐπανέρχονται μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἐν λεπτομερείαις κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, καθὼς ἀναπολῶ τὸ πρὸ δεκαετίας παρελθόν.

Καὶ ἡ καρδία μου κτυπᾷ δυνατά, καὶ ἡ ψυχή μου φέρεται πτερόεσσα πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τόσον ποθῶ, νὰ ἐπανίδω, τὰ ὁποῖα δὲ εἶδον πρὸ τριῶν καὶ πλέον ἐτῶν. Καὶ ἐν τῷ ἐξεγειρομένῳ τούτῳ πόθῳ, λησμονῶ, ἀφιέμενος εἰς πέλαγος σκέψεων, τὴν κοιμωμένην νεαρὰν γυναῖκα, λησμονῶ τὰ περὶ ἐμαυτόν, λησμονῶ ὅτι εἶμαι τόσον μακρὰν καὶ νομίζω, ὅτι ἐὰν ἀνοίξῃ ἡ θύρα, θὰ ἴδω εἰσερχόμενον παιδικόν τινα φίλον, ὅπως μὲ προσκαλέσῃ εἰς τρελλὴν παιδιὰν ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἁγ. Νάπας.

Ἀλλ' ἡ ψυχρότης τῆς αὐγῆς, μία τυχαία ἅμαξα τρέχουσα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, εἷς ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου ἐγειρόμενος στεναγμός, μὲ ἐπαναφέρουσιν εἰς τὸ παρὸν χωρὶς νὰ θελήσω νὰ σκεφθῶ τὸ ἀόριστον μέλλον, τὸ ὁποῖον προβάλλει πρὸ ἐμοῦ ὡς ὄφαμα κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν τοῦ βίου μου στιγμήν. ἐγείρομαι βιαίως, κλείω τὰ παράθυρα, σύρω τὸ παραπέτασμα, ἀνάπτω τὴν ἐρυθρὰν κανδύλαν, ἥτις καίει πρὸ μιᾶς Παναγίας τοῦ Ραφαήλου καὶ ἐξυπνῶ δι' ἑνὸς φιλήματος τὴν ἀναμένουσαν . . . . . .

Γ. Σ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ.

Ἐν Παρισίοις τῇ 10)20 Ἰουνίου 1894.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ο ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΛΟΡΔΩΝ ΑΓΩΝ.

Τῇ 8)20 ἰουνίου συνεκροτήθη ἐν Λύνδῃ μεγάλη συνέλευσις τῶν ἄγγλων φιλελευθέρων, κύριον ἀντικείμενον τῶν συζητήσεων τῆς ὁποίας ἀπετέλει ἡ Βουλὴ τῶν λόρδων. Ἡ συνέλευσις ἀπετελεῖτο ἐκ 2000 ἀντιπροσώπων, ἐν οἷς καὶ οἱ Λαμπουσὲρ, Οὐίλφρίηδ καὶ Λάσων. Ἐν ταύτῃ ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἀπόφασις ἐν ᾗ λέγεται ὅτι δέον νὰ παύσῃ τὸ δικαίωμα τῆς Βουλῆς τῶν λόρδων τοῦ ν' ἀπορρίπτῃ ἢ ν' ἀκρωτηριάζῃ νομοσχέδια, γινόμενα ἀποδεκτὰ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. Πρὸς τούτοις ἐγένετο ἀποδεκτὴ καὶ ἑτέρα ἀπόφασις, καθ' ἣν ἀπαιτεῖται παρὰ τῆς κυβερνήσεως νὰ ὑποβάλῃ νομοσχέδιον περὶ καταργήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀρνησικυρίας τῆς Βουλῆς τῶν λόρδων. Ἑτέρα πρότασις προταθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Λαμπουσὲρ, δι' ἧς ἀπῃτεῖτο ἡ κατάργησις τῆς Βουλῆς τῶν λόρδων ἀπερρίφθη.

Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΥΡΠΕΝ.

Εἶχε διαδοθῆ ἰσχυρῶς ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἠγόρασε τὴν τελευταίαν ἐφεύρεσιν Τυρπέν. Ἀλλ' ἤδη ἡ φήμη αὕτη διαψεύδεται ὑπὸ τῶν ἐπισήμων ἐν Λονδίνῳ κύκλων, καθόσον βεβαιοῦται μάλιστα ὅτι οὐδέποτε διεξήχθησαν τοιαῦται διαπραγματεύσεις ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν μετὰ τοῦ ἐφευρέτου.

ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΗΣ ΟΘ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ.

Ἀγγέλλεται ἐκ Παρισίων, ὅτι τὰ καθαρὰ κέρδη τῆς αὐτοκρατορικῆς ὀθωμανικῆς Τραπέζης ἐκ τῆς παρελθούσης χρήσεως ἀνέρχονται εἰς 108, 194 λίρας.

Ο ΡΩΣΣΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΚΑΡΝΩ.

Ἡ «Ἐπίσημος Ἐφημερὶς» καὶ ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Πετρουπόλεως» ἀφιεροῦσι τῷ Καρνῷ νεκρολογίας, διαπνεομένας ὑπὸ βαθυτάτης συμπαθείας. Ἅπασαι αἱ ἐφημερίδες ἐκφράζουσι τὴν λύπην αὐτῶν, παρατηροῦσαι ὅτι κατὰ τὴν προεδρίαν τοῦ Καρνὼ αἱ φιλικαὶ σχέσεις Ρωσσίας καὶ Γαλλίας ἐνισχύθησαν.

ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΤΗΣ ΥΨΗΛΗΣ ΠΥΛΗΣ.

Κατὰ τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκριτὴν τοῦ «Φιγαρὼ» ἡ Πύλη ἄρχεται φοβουμένη μὴ ἡ πτῶσις τοῦ Σταμπούλωφ ἀναδείξῃ αὖθις ἰσχύουσαν ἐν Βουλγαρίᾳ τὴν ρωσσικὴν ἐπιρροὴν καὶ ἀποδείξῃ ἀπατηλὰς τὰς εἰσηγήσεις τῆς ἀγγλικῆς διπλωματίας. Εἰς ἀνησυχίας ἐμβάλλουσι τὴν Πύλην καὶ αἱ ἐπιδείξεις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν πρὸς τοὺς βουλγάρους παραχωρήσεων, ἔτι δὲ μᾶλλον αἱ διαμαρτυρήσεις τῶν Κρητῶν. Αἱ ἐκθέσεις τοῦ Μαχμοὺτ πασσᾶ ἐμφαίνουσιν ὅτι τὰ πνεύματα ἐπὶ τῆς νήσου εἶνε λίαν ἐξημμένα καὶ ὅτι πρὸς ἀποσόβησιν ταραχῶν ἐπιβάλλονται στρατιωτικά τινα μέτρα.

ΠΩΣ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ Η ΝΕΟΤΗΣ

Ἡ ἐποχή μας ἔχει ὡς ἴδιον χαρακτηρισμὸν τὴν ἐπιζήτησιν τῶν μέσων, διὰ τῶν ὁποίων δύναταί τις καὶ ἐν τῷ γήρατι αὐτῷ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ κάλλος καὶ ποιάν τινα εὐγενῆ ἔκφρασιν. Τὰ κλασικὰ ἔργα ἐν γένει βρίθουσι μεμψιμοιριῶν κατὰ τῆς δραπέτιδος νεότητος καὶ θρήνων διὰ τὸ γῆρας, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἀπαραιτήτως συνοδευόμενον ἀπὸ τὴν ἀσχημίαν, τὸν μαρασμόν, τὴν ἐξασθένησιν τῶν φυσικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων, καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν ἀκολουθίαν τῆς παρακμῆς καὶ καταπτώσεως. Σήμερον ἀντὶ νὰ θρηνῶμεν, μελετῶμεν πῶς δυνάμεθα νὰ γηράσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀργότερα καὶ νὰ μὴν εἴμεθα ἀπεχθεῖς ἐν τῷ γήρατι.

Ὁ εἰξεύρων νὰ παρατείνῃ τὴν νεότητα, εἰξεύρει νὰ παρατείνῃ καὶ τὸ γῆρας. Νεᾶνις ἀποφοιτήσασα τοῦ σχολείου, ἐν ᾧ ἐλαχίστας ἀπέκτησε γνώσεις, σπεύδει νὰ μακρύνῃ τὸ φόρεμά της, νὰ περιστείλῃ εἰς κόμβον τὴν ὡραίαν καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων μέχρι τοῦδε πίπτουσαν κόμην της, νὰ πουδράρῃ τὸ πρόσωπόν της, νὰ κάμῃ, ἐν μιᾷ λέξει, τὴν μεγάλην καὶ ἐὰν ἔτι μόλις εἶνε δεκαπενταέτις. Τὰς νύκτας μεταβαίνει εἰς τὸ θέατρον καὶ τὰς ἑσπερίδας, ἀγρυπνοῦσα πέραν τοῦ μεσονυκτίου, ἐξυπνᾷ τὴν 10ην πρωϊνὴν ὥραν, σφίγγεται εἰς τὸν στηθόδεσμόν της, ἀναγινώσκει μυθιστορήματα, ζῇ τέλος μηχανικὸν βίον καὶ μαραίνεται συνήθως πρὶν ἢ διέλθῃ τὸ εἰκοστὸν ἔτος της. Ἐὰν ἐρωτευθῇ, νομίζει ποιητικὸν νὰ μὴ τρώγῃ, νὰ μὴ κοιμᾶται. Ἐξασθενεῖ, ἐξαντλεῖται, γίνεται ἀναιμική, καὶ αἱ πρῶται ρυτίδες ἀρχίζουν νὰ αὐλακώνουν τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους της.

Νυμφεύεται. Ἀλλοίμονον! Ἐὰν τὰ ρόδινα ὄνειρα ἀποκαλυφθοῦν σκοτεινὰ εἰς τὴν πραγματικότητα, ἐὰν ἡ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου σχεδὸν πάντοτε ἐπακολουθοῦσα δυσκολία τῆς συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν συζύγων, ἐὰν οἱ νέοι ὅροι τῆς ζωῆς τῇ φανῶσι κάπως βαρεῖς, ἐὰν ἡ γέννησις τέκνου καὶ αἱ ταύτην ἐπακολουθοῦσαι μέριμναι καὶ ἀγωνίαι ἐπιτείνωσι τὰς ἀπαγοητεύσεις της, τότε ἡ νέα αὐτὴ γυνὴ χάνει ὅλα τὰ δῶρα καὶ τὰς χάριτας τῆς νεότητος, παραμελεῖ τὸ σῶμα, ὡς παραμελεῖ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ εἶναι πολλάκις ἀπεχθεστέρα γραίας, διατηρούσης τὴν διαύγειαν πνεύματος ἀνεπτυγμένου καὶ τὴν εὐγενῆ ἀγνότητα ψυχῆς ἠρεμούσης.

Αὐτή, ἥτις δὲν εἰξεύρει νὰ μείνῃ νέα ὅταν ἦτο τοιαύτη, δὲν θὰ εἰξεύρῃ οὔτε τὴν νεότητά της νὰ παρατείνῃ, οὔτε τὸ γῆρας της νὰ καταστήσῃ εὐχάριστον.

Ἐὰν τοὐναντίον νέα ἐπλούτιζε τὸ πνεῦμά της μὲ γνώσεις ὑγιεῖς καὶ ὠφελίμους, ἐὰν διέπλασσε τὴν καρδίαν της μὲ τὰς γλυκείας ἀρετὰς τῆς ἀγάπης, τῆς συμπαθείας, τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ὑπομονῆς, ἐὰν ἠκολούθει τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς, ἐγειρομένη τὴν πρωΐαν ἐνωρίς, λουομένη τακτικῶς τὸ σῶμα, διαθέτουσα δύο τοὐλάχιστον τῆς ἡμέρας ὥρας εἰς περίπατον ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, κοιμωμένη ὀκτὼ κατ' ἐλάχιστον ὥρας τὴν νύκτα, ἀσχολοῦσα ἐξ ἴσου τὸ πνεῦμα εἰς σοβαρὰς μελέτας ὡς καὶ τὸ σῶμα εἰς ἐργασίαν ὠφέλιμον, ἐὰν ἔτρωγε μετρίως, ἀλλ' ὑγιεῖς τροφὰς καὶ ἰδίᾳ καρπούς, ἐὰν ἀπέφευγε νὰ ὀργίζηται χωρὶς λόγον, νὰ ἀπελπίζηται, ὅταν ἡ ἐλπὶς εἶνε πλησίον της, νὰ φθονῇ, νὰ μικρολογῇ καὶ νὰ κακολογῇ, τότε θὰ διετηρεῖτο νέα χωρὶς ρυτίδας, πολύν, πολὺν χρόνον, καὶ τὸ γῆρας της ἔτι θὰ περιέστεφεν ἡ γλυκεῖα ἐκείνη τῆς νοήμονος πολυμαθείας, τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ὑγείας αἴγλη, ἥτις μᾶς κάμνει νὰ προτιμῶμεν συνεχῶς τοιαύτας γραίας κυρίας ἢ νέας ἐλαφράς, ματαίας, κακὰς καὶ ἀνοήτους.

(Ἐκ τῆς Ἐφ. τῶν Κυριῶν.)

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΤΑ ΠΤΕΡΑ ΤΩΝ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΩΝ.

Μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τὸ ἐμπόριον τοῦ περιζητήτου τούτου κοσμήματος ἦτο συγκεκεντρωμένον ἐν τῇ ἀποικίᾳ τοῦ Ἀκρωτηρίου (ἐν Ἀφρικῇ), ἥτις ἐξῆγεν ἐτησίως πτερὰ στρουθοκαμήλων ἀξίας 35 ἑκατομμυρίων φρ. Σήμερον ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ ὑπάρχουσιν ἑκατὸν περίπου χιλιάδες στρουθοκαμήλων κρατούμεναι αἰχμάλωτοι χάριν τῶν ὡραίων αὐτῶν πτερῶν. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὅπως διατηρήσῃ τὸ Μονοπώλιον τοῦ προϊόντος τούτου, ἐπέβαλε φόρον 500 δολλαρίων διὰ πᾶσαν στρουθοκάμηλον, ἐξαγομένην ζῶσαν. Ἐν τούτοις ἀπό τινων ἐτῶν ἡ Καλλιφορνία ἀνταγωνίζεται πρὸς τὴν Ν. Ἀφρικήν, εἰσάγονται δὲ αὐτόσε ἀγέλαι ὅλαι στρουθοκαμήλων ἐξ Ἀφρικῆς πρὸς τελειοποίησιν τοῦ γένους.

Δύο ἀπαγορεύσεις ἐνδιαφέρουσαι εἰς τὰς γυναῖκας:

Εἴς τινα πόλιν τῆς Πολιτείας Ἰερσέης ἐν Ἀμερικῇ τὸ ὑγειονομικὸν συμβούλιον ἐξέδωκε τὰς ἑξῆς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις:

α') τοῦ φιλήματος, ὡς μεταδίδοντος ἀπὸ στόματος εἰς στόμα πλείστας ἀσθενείας.

β') τῶν μακρῶν ἐνδυμάτων, διότι ἐγείρουσι ταῦτα τὸν κονιορτὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ νοσοφόρα μόρια.

Δὲν ἠξεύρομεν ἀκόμη ἂν αἱ γυναῖκες τῆς Ἰερσέης ἐπανεστάτησαν.

Κατά τινα ἰατρικὴν ἐφημερίδα, πρωτοφανὴς ἐπιδημικὴ νόσος ἐξεδηλώθη ἐν Σβανχάϊμ μικρᾷ πόλει πλησίον τῆς Φραγκφούρτης.

Κάθε πρωΐ, κορίτσια, ἀρραβωνιασμένες, νιόπαντρες, ἐξυπνοῦσαν μὲ μαλλιὰ κομμένα. Ποῖος νὰ ἦτο ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἐπιδρομεύς, τὸ Στοιχειὸ ποῦ εἰσέδυε τὴν νύκτα εἰς τοὺς κοιτῶνας καὶ ἐστέρει τὰς γυναῖκας τοῦ ὡραιοτέρου αὐτῶν κόσμου;...

Τὸ μυστήριον διευκρινίσθη. Ἦτο ἁπλούστατα νόσος, ὑστερισμός. Τὰ κορίτσια ἔκοπταν τὰ μαλλιά των μόνα των. Πρῶτα-πρῶτα τὸ ἔκαμαν αἱ δύο ὑστερικαὶ θυγατέρες ἑνὸς ξενοδόχου καὶ αὐτὰς ἐμιμήθησαν κατόπιν καὶ ἄλλαι ὁμοιοπαθεῖς. Βαθμηδὸν ἡ νόσος ἐπεξετάθη τόσον, ὥστε ἔλαβε τὰς διαστάσεις ἐπιδημίας—τῆς περιεργοτέρας βεβαίως ἐπιδημίας τοῦ κόσμου.

«ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΑ»

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.

Ποιήσεις πρωτότυποι

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ.

2 φράγκα! ἕκαστον τεῦχος φράγκα 2!

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΛΑΪΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ

Ἀστρονομίαν, Ἱστορίαν, Χημείαν, Οἰκιακὴν οἰκονομίαν, Ἰατρικήν, Μετεωρολογίαν, Γεωγραφίαν, Κηπουρικήν, Κτηνιατρικήν, Δενδροκομίαν, Γεωργίαν, Ζωολογίαν, Μυθολογίαν, Μαγειρικήν, Ζαχαροπλαστικήν, Νομικήν, Φυσικήν, Μεταξοσκωληκοτροφίαν, Φυτολογίαν, Ἀνθοκομίαν, Τέχνας, κτλ. κτλ. κτλ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣΑ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΥΠΟ

ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ.

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἀξιόλογον τοῦτο βιβλίον ἂς ἀποταθῇ πρὸς τὸν κ. Α. Γ. Παντελάκην.

Ἐν τῷ ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀγορὰν καταστήματι τοῦ κ. Ι. Χ. Παντελῆ, δου εὑρίσκεται ΣΑΠΩΝ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ ἐξαιρέτου ποιότητος πωλούμενος εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους διαγωνισμοῦ. Σπεύσατε πάντες καὶ θέλετε μείνῃ λίαν εὐχαριστημένοι.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟ «ΤΡΟΟΔΟΣ»

ΕΝ ΛΕΜΗΣΣΩ, ὁδὸς Ἁγ. Πατρικίου, ἀρ. 87.

Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δραστηρίου καὶ φιλοκάλου κ. Μιχαὴλ Τζετζοπούλου λειτουργεῖ ἐν Λεμησσῷ τὸ λαμπρὸν τοῦτο ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον πᾶς ἐπισκέπτης δὲν δύναται νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ ἐπαινέσῃ διὰ τὸ εὐάερον, τὴν καθαριότητα καὶ εὐθηνίαν αὐτοῦ. Οἱ καταφθάνοντες εἰς Λεμησσόν, ἂς ἐπισκεφθῶσι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ κ. Τζετζοπούλου, ὄντες βέβαιοι, ὅτι καθ' ὅλα θέλουσι μείνῃ καταγοητευμένοι.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ τοῦ «Νέου Ἔθνους» νὰ καθιστῶσι τοῦτο δῆλον τῇ διευθύνσει, ἥτις ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει οὐδεμίαν ἔχει εὐθύνην, ἐὰν ἐπέρχεται σύγχυσις περὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Ὑπεύθυνος

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

Τύποις ΦΙΛΟΚΑΛΙΑΣ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ «Ν. ΕΘΝΟΥΣ»

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΗΛΙΣ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(ΥΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΕΡΟΛΕΜΟΥ.)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΗΜΕΡΑ.

ΚΕΦ. VI.
ΤΟ ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ.

VII.

Ὅτε τὸ ἔγγραφον τοῦτο συνετάχθη καὶ ὑπεγράφη, ὁ κόμης τὸ ἔθηκε ἀποφασιστικῶς ἐν τῷ θυλακίῳ του λέγων:

Τώρα μεταβαίνω παρὰ τῷ βασιλεῖ, διότι ἀνάγκη νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ περιεχομένου.

VIII

Τότε δὲ χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲ λεπτόν, διέταξε καὶ τοῦ ἐκόμισαν ἵππον τινά, ἐφ' οὗ ἀναβὰς μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Ριβείρας φέρων πάντοτε τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ στολήν.

Ὁ Δὸν Ζουὰν περιέμενε τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

—Αἴ, καλὰ λοιπόν, ἀνέκραξεν ἅμα ὡς εἶδεν αὐτὸν ἐμφανιζόμενον, ἐλπίζω ὅτι τώρα ἀπέβαλες πᾶσαν περὶ ἐμοῦ κακὴν ἰδέαν, καὶ ὅτι ἀνέκτησα τὴν πρώτην σου εὔνοιαν.....

Ἀλλὰ τί ἔχεις κόμη; ἡ ὄψις σου φαίνεται ὅλως τεταραγμένη. Πρὸς Θεοῦ ὁμίλει! Ἀλλὰ λέγε λοιπόν, διατί βραδύνεις; Κατάρα! τί συνέβη;

—Μεγαλειότατε, συνέβη μέγα δυστύχημα. Τὸ διάταγμα τῆς χάριτος δὲν ἐκομίσθη εἰμὴ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς ποινῆς! Ἦτο ἄρα πολὺ ἀργά.

—Μὰ τὸν Θεόν, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς διὰ φωνῆς, ἥτις ἤχησεν ὡς βροντή, τετέλεσται διὰ σέ! Πρέπει ν' ἀποθάνῃς, διότι διέταξας, φαίνεται, νὰ γείνῃ ἡ ἐκτέλεσις πρὸ τῆς προσδιορισθείσης ὥρας.

—Ὄχι, Μεγαλειότατε, ἡ ἐκτέλεσις δὲν ἐγένετο εἰμὴ τέσσαρα λεπτὰ μετ' αὐτήν, ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς κόμης, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως.

—Ὁ ἄθλιος λοιπὸν ἐκεῖνος, ὃν ἐπεφόρτισα νὰ ἐγχειρίσῃ τὸ διάταγμα τῆς χάριτος, δὲν θέλει ἴδῃ αὔριον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

—Μεγαλειότατε, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶνε ἤδη νεκρός.

—Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐξηγήθητι σαφέστερον: Μήπως δὲν βλέπεις ὅτι ὑποφέρω τὴν φρικωδεστέραν ἠθικὴν ὀδύνην;

Ὁ κόμης τότε διηγήθη εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὅ,τι συνέβη εἰς τὸν Γρηγόριον καὶ τῷ ἐξήγησε πῶς καὶ διὰ τίνος τῷ ἐνεχειρίσθη ὁ βασιλικὸς φάκελλος τὴν δωδεκάτην τῆς μεσημβρίας καὶ ὀκτὼ πρῶτα λεπτά!... ἄρα πολὺ ἀργά!

Ὅτε ὁ κόμης προέφερεν ἐκ δευτέρου τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, «πολὺ ἀργά!» ὁ Δὸν Ζουάν, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὄρθιος, κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλήν.

—Ὁ πατήρ μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του Ἀλφόνσον καὶ ἐγὼ τὸν ἀδελφόν μου Φραγκῖσκον. Εἴμεθα λοιπὸν κατηραμένη οἰκογένεια;

Τότε ἔλαβε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν του ἔμεινε βεβυθισμένος εἰς τὰς μᾶλλον θλιβερὰς σκέψεις καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Τέλος ἀνεγερθεὶς μετὰ κόπου, εἶπε γεγονυίᾳ τῇ φωνῇ, ἥτις ἐνέφαινε τὴν μᾶλλον πικρὰν θλῖψιν, ἣν ἄνθρωπος δύναται νὰ αἰσθανθῇ:

«Πρώτη κηλὶς αἵματος!»

—Ὄχι Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ κόμης Σὰν Ζουάν, ὄχι! τὸ αἷμα τοῦτο δὲν θὰ κηλιδώσῃ ποσῶς τὸν βασιλικὸν σας μανδύαν, διότι ὁ Θεὸς γνωρίζει, ὅτι τοῦτο ἔρρευσε παρὰ τὴν θέλησίν σας. Ὅσον δὲ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν δύνανται, ὡς ὁ Θεός νὰ ἀναγνώσουν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας, ἰδοὺ τὴν ἔγγραφον ἀπόδειξιν, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σας ἔρρευσε παρὰ τὴν βασιλικὴν ὑμῶν θέλησιν.

Καὶ ἐγχειρίσας πρὸς τὸν Δὸν Ζουὰν τὸ πρακτικόν, ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἀπῆλθε συμμεριζόμενος τὴν θλῖψιν τοῦ βασιλέως.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Δύο περίπου ἔτη μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμβάντα ἐνῷ οἱ κώδωνες πασῶν τῶν ἐν Λισσαβῶνι ἐκκλησιῶν, τὰ κανόνια τῶν φρουρίων καὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἅτινα ἦσαν ἠγκυροβολημένα ἐν τῷ Τάγῳ ἐχαιρέτιζον τὴν ἐπιφανῆ πριγκήπισσαν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας, ἀναγορευθεῖσαν ἤδη βασίλισσαν τῆς Πορτογαλλίας, ἡ Μαρία Στέλλα μοναχὴ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Ἁγίας Κλαίρης, προσηύχετο ἐν σιγῇ διὰ τὸ νέον βασιλικὸν ζεῦγος.

Ἀλλ' ἤδη καταληφθεῖσα ὑπὸ μαρασμοῦ, προητοίμαζεν ἑαυτὴν εἰς θάνατον ἐν γαλήνῃ ψυχῆς, καὶ μετά τινας μῆνας, παρέδωκε τὴν ὑστάτην πνοὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς κομήσσης Αἰκατερίνης Ἀδαΐδ, τῆς πιστῆς φίλης της.

Ἐν ταῖς καρδίαις γυναικῶν τινων δὲν ὑπάρχει θέσις εἰμὴ δι' ἕνα καὶ μόνον ἔρωτα, οὗτος δὲν εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις δίδει τὴν ζωήν, ἢ ἐπιφέρει τὸν θάνατον. Ὁ βασιλεὺς μαθὼν τὸν θάνατόν της, ἐθρήνησε πικρῶς, καὶ οὐδέποτε τὴν ἐλησμόνησε, πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ εἰλικρινοῦς αὐτοῦ φίλου Βανκονσέλλα, συνωμίλει περὶ ἐκείνης ἣν ἔκαλει πάντοτε τὴν γλυκεῖαν ὀπτασίαν τῆς νεότητός του.

Ἡ Στέλλα, πρὶν ἢ ἀποθάνῃ διέθεσεν πᾶσαν αὐτῆς τὴν περιουσίαν διὰ τὴν Αἰκατερίνην, τῇ ἐξαιρέσει τῆς βιβλιοθήκης τοῦ πάππου της, ἣν ἐδωρήσατο τῷ ἀββᾷ Γαρσίᾳ, ὅστις ἀποδίδων τὰ τελευταῖα καθήκοντα εἰς τὸν φίλον του ἔλεγεν εἰς τὴν Στέλλαν:

—Τώρα ὅτε οὐδὲν ἐκ τῶν τοῦ κόσμου σᾶς συγκρατεῖ, τώρα ὅτε ὁ θάνατος τοῦ γέροντος, ὅστις τόσον σᾶς ἀγάπα, διέσπασε τὸν τελευταῖον δεσμόν, ὅστις σᾶς ἤνωνε μετ' αὐτοῦ, εἰσέλθετε ἐν τῷ μοναστηρίῳ. Ἐλπίζω ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου χώρου νὰ εὕρητε τὸν Θεόν! Δώσατέ μοι τὴν χεῖρά σας· δὲν θὰ σᾶς ἐπανίδω πλέον. Ἰδοὺ μόνον εἰς τὸ ἑξῆς. Ἀπώλεσα τὴν ἀληθῆ μου οἰκογένειαν χωρὶς νὰ μοὶ ἐναπολειφθῇ ἄλλο τι εἰμὴ αἱ γλυκεῖαι καὶ περιπαθεῖς αὐτῆς ἀναμνήσεις.

ΤΕΛΟΣ.